

Medelmåttighetens Hospital var klart intressantast men hela området var stängt för utomstående. Sorgens Poliklinik hölls däremot öppen. En folder hade givits ut om denna stadens nyaste och finaste och renligaste klinik. När Benedikt mött den berömde överläkaren på gatan hade han erinrat sej att han var konfirmationskamrat till denne. Jag ska ta kontakt, hade han tänkt, han visar mej runt på sin epokgörande klinik.

En förmiddag när han fått återbud från icke mindre än tre patienter ringde han Sorg. Pol.

Det var den automatiska telefonsvararen som svarade:

Undrar Ni vilka patienter som tas emot på vår poliklinik?

Jo, de hos vilka man på andra kliniker konstaterat

befintligheten av ringa fin-vågig

hjärt- och sorgtremor

sorgdarrning,

såna patienter får remiss till vår klinik.

Till oss, fortsatte den mjukt metalliska, avlägsna rösten, söker sej också de otåliga och otröstliga, lotteriförlorarna, kedjebrevsskrivarna, anonyma-brev-skrivarna, telefonterroristerna och för övrigt alla de försmådda, alla såna som har kontakt- och kärleksproblem av hitintills icke differentierad typ.

Benedikt blev förargad på rösten. Just att den var så där avlägsen. Liknade lite Elsa-Sola på den tiden han älskat henne och det var så förargligt att inte kunna säga något eller ropa något till rösten. Den bara knäppte av – och kom sen igen med samma ramsa. Vart tar alla telefonsamtal vägen, tänkte han.

De flesta som kom dit led av oavbrutet tåreflöde och urskiljde knappast de vackra fasadutsmäckningarna som var utförda i hårda material och beständiga tekniker. Benedikt kom klarögd dit i taxi. Han steg spänstigt ut med något av ungdomens svikt i gången. Att denna svikt och spänst gjorde att han blev igenkänd från ett fönster högt uppe på Ortoped. klin. visste han inte.

Först ska jag nog ta reda på min gamle kamrat, tänkte han och vände sej till vaktmästaren. Denne erbjöd sej genast, när han hörde att besökaren var personlig vän till Överläkaren, att följa med och leta.

Fast egentligen borde jag väl inte, sa vaktmästaren en smula skuldmedvetet, för han får inte störas, han är lika utsliten han som alla de biträdande överläkarna, som underläkarna, som vi vaktmästare själva och städerskorna. Vi är överlastade med arbete och har täta jourer – dag och natt väller folk in som fått gråtattacker när-var-och-hur-som-helst, folk som ögonblickligen måste tas omhand, läggas på bår och sprutas. Följ med mej upp i hissen, i alla fall, sa han när han fick veta att besökaren var personlig vän till Överläkaren. Vi får leta efter honom på forskningsavdelningen först. Men kanske får vi söka förgäves, för han kan vara på Ortopeden för där är han också chef, nämligen.